

Mortwyns ruin

Mortwyns ruin

Ida Engerman

Argasso

Ida Engerman: Mortwyns ruin

Argasso bokförlag www.argasso.se

Copyright © Ida Engerman 2026

Omslagsbild: Dreamstime

Illustrationer: 123rf

Tryck: Dardedze Holografija, Lettland 2026

ISBN 978-91-89362-96-3

Innehåll

Prolog – Den ensamma dalen	7
Ankomsten	9
Utstött	17
Den bleka damen	26
En hjälpande hand	41
Gåvorna	51
Rundvandring	65
Den långa flickan	77
Furst Karol	85
Vålnaden i trappan	97
På vinden	108
Nya allianser	119
Mortwyn	132
Att gå, och gå ...	141
Vakna!	150
Axels öde	159
Svärd och törne	172

- Prolog -
Den ensamma dalen

I en bortglömd borgruin, där tiden har stått stilla, gömmer sig ett osaligt sällskap gästar och vålnader för omvärlden. Det är ett sällskap som har bitit sig fast genom århundradena och blivit kvar där, på gott och på ont – vissa tunna och bleka, andra förvridna och farliga ...

Var denna skräckborg ligger vet bara några utvalda få. Förr en handfull furstar och förmögna, besatta av det övernaturliga. I dag

människor ur gamla adelssläkter, män och kvinnor med ett mycket långt minne ...

Borgen är en plats full av död, av under och undergång, och den som väljer att kliva in genom de mäktiga portarna, stöter förr eller senare på någon av dem som en gång levde där och aldrig försvann. Så tag er i akt, annars kanske ni fastnar, dör och blir kvar där – för alltid!

- 1 -

Ankomsten

Inklämd mellan borg och höga stenmurar bredde en stor gårdsplan ut sig framför oss i mörkret. Den var skuggad av berg och urgammal skog, helt ensam under den svarta himlen.

Jag stod för mig själv med min väska, osäker på om jag verkligen hörde till gruppen. Läger och skolresor hade aldrig varit min grej, och nu var jag nyinflyttad, ny i klassen, och hade svårt att smälta in i alla tajta gäng.

Det glimmade av förtjusning i vår lärare Axels

ögon när han såg på den mörka borgen. Han slog ihop händerna och utbrast:

”Äntligen här igen!”

Han tog alltid med sina klasser till Mortwyns borg på skolresa. Det var ett spökhottell, eller ”spökretreat” som Axel kallade det, och tillräckligt udda för att passa hans gotiska smak.

Mina klasskamrater stod i en klunga intill bussen – tjugofem personer som jag fortfarande inte kände. Ingen av dem hade verkat särskilt intresserad av att lära känna mig, så för varje dag som gått hade jag blivit mer och mer osäker, och mer och mer illa till mods ...

Färden hit hade tagit fyra timmar. Det var oktober, och trots att det bara var tidig kväll hade det redan mörknat i dalen, som låg djupt nere i en skål mellan två bergskedjor.

Vid det här laget var alla hungriga och trötta. Men Axel, vår lärare, såg varken hungrig eller trött ut. Lång och mager, med långsmal näsa och svartfärgat hår, stod han där och tittade upp mot borgens dystra fasad.

I nästa ögonblick slog han ivrigt ihop med händer-

na och pekade mot en man som kom gående nerför borgens mäktiga stentrappa.

”Jamen, där är ju vår värd!”

Mannen var tunn och böjd, med hud torr som fnöske. Hans hår var så isande vitt att jag först tänkte att det måste vara en gammal man. Men när han kom närmare såg jag att ansiktet var fritt från rynkor och rörelserna kvicka som hos en mycket yngre person. Han var klädd i silvergrå byxor och en ännu silvrigare jacka, som glimmade i skenet från månen.

”God kväll, besökare, och välkomna till Mortwyns borg”, sa mannen. ”Jag heter Etienne och jag är här för att ta hand om er och visa er till era rum. Men först vill jag presentera borgen för er och bjuda er på en trevlig kvällsbuffé.”

Alla i klassen verkade kvickna till när mannen nämnde buffén. De såg ut att vilja gå in i värmen, men ingen rörde på sig. Mannen såg så märklig ut. Det var som om han legat stilla någonstans så länge att ett fint lager damm lagt sig över honom, som en slöja. Jag rörde mig inte heller, för jag ville verkligen veta mer om borgen.

”Den här borgen byggdes på 1500-talet av en mäktig furste”, berättade Etienne, ”för att skänkas som gåva till hans brud, en germansk prinsessa, på hennes bröllopsdag år 1562. Hon ska ha avskytt dagsljus, och därför hade hon valt ut den här nordliga, öde platsen för bygget av sin gåva. Hon led av en hudsjukdom som gjorde att hon inte tålde solen, men från skuggorna övervakade hon noga bygget och drev arbetarna till stordåd, tills alla tornrum och spiror, kammare, hallar och magnifika salar stod färdiga ...

Prinsessan, vars namn var Morguen, skrämdes av mannen, som hon tvingats gifta sig med. Han var våldsam och snarstucken, och hon kom snart att hata honom, hett och intensivt. Varje sommar reste han norrut för att besöka borgen och sin unga brud, och först när höstens första löv föll åkte han vidare igen. Detta fick Morguen att frukta sommaren lika mycket som hon älskade hösten.

Åren gick. Fem levande och fem dödfödda barn föddes, och för varje sommar växte sig hennes hat mot fursten allt starkare. Därför fick hon svårt att hejda sin munterhet när fursten på sommaren det

tolfte året gav sig ut i skogen på hjortjakt och oväntat råkade på ett vildsvin. I märklig iver hade han störtat närmare, varpå vildsvinet uppretat gått till anfall och skadat honom svårt. Vissa påstod att Morguen hade kastat en förbannelse över honom, men det var nog snarare så att han druckit sig så full att han misstagit vildsvinet för en valkyria – en vacker krigarkvinna – och genast rusat fram för att förföra henne.

Men det slutar sällan bra när en man försöker förföra ett vildsvin ...

Där slutar vår dystra historia, för furstens skador var så allvarliga att han dog tre dagar senare. Men om det var vildsvinets verk eller mörkare krafter som låg bakom, får förbli en obesvarad fråga ...

Efter det levde Morguen som änka i borgen, lycklig i alla sina dagar tillsammans med sina fem

bleka barn – Vytekin, Kolgast, Sylweir, Margild och Merwyn. Och efter henne bodde generationer av hennes ättlingar där bakom de höga stenmurarna, många med namn som liknade hennes eget, och de avskydde och fruktade solljuset, och ägnade sig åt mörk häxkonst.

Medan seklen passerade var det ingen gäst eller tjänare som kunde blunda för de märkligheter som gömde sig i vår förtrollade borg. Platsen hade kontakt med någon underjordisk, mörk kraft, för alla ättlingar som dog här i borgen stannade kvar som vålnader och gastar efter sin död.

Fler och fler av dem fyllde varje vrå i borgen, festade och levde om vissa nätter, smög och spökade vissa andra. Och de hemsökte gärna alla levande som vågade kliva in genom dess portar ...

Men tiden gick envist vidare, såsom tiden alltid gör, och till sist fanns det bara ett fåtal människor kvar därute som fortfarande kände till och besökte vår undangömda dal. Vore det inte för den mörka och odöda kraft som ruvar så tungt över platsen skulle borgen aldrig ha stått kvar, utan för länge sedan förvandlats till en ruin.

Så välkomna in i denna hemsökta boning, en underbar plats av död och förfall. Försök att upptäcka så många gastar, spöken, gengångare, vålnader och odöda som ni kan. För det sägs att ju fler man hittar, desto starkare är ens förmåga att se det osynliga, det där som dödliga annars inte ser ...”

Etienne tystnade. Vi hade stått stilla och lyssnat allihop, vissa med stigande oro och rädsla, andra förtjust, som om de aldrig hört något så spännande i hela sitt liv.

Men några i klungan himlade med ögonen, fnös och började dra ironiska skämt. Den mest skämtsamma var Tom, en rödhårig pojke som ingick i klassens mest hårdföra gäng. Han kämpade så desperat för att inte bli bortstött av de andra i gänget, som han nervöst cirklade kring på nåder, att han villigt skämtade om vad som helst för att få vara med.

Axel tackade översvallande Etienne för presentationen. Jag tyckte inte om vår lärares upphetsning över det här underliga stället. Vad var det med denna dystra borg som gjorde honom så förtjust?

Snart vände sig Etienne om, höjde en hand och ropade: ”Ni är alla välkomna in!”

Medan vi gick mot porten svepte jag med blicken över borgen. Jag kunde inte hejda en rysning, för byggnaden reste sig som en taggig spillra mot himlen, full av torn och skuggor, som om vi snarare kommit till Draculas skräckslott i Transylvanien.

Jag visste att jag inte hade något annat val än att följa med in. Jag försökte att inte tänka på det där som gnagde i mig – den där ovälkomna tanken att det kanske inte alls var nåt fel på de andra i klassen, utan på mig, och att det var därför jag inte hade några vänner?

- 2 -

Utstött

Insidan av borgen skulle ha varit lika mörk som utsidan, om inte droppande stearinljus i stora ljusstakar lyste upp de långa korridorerna. Luftdraget fick lågorna att fladdra, och vi trippade försiktigt genom salar och gångar, osäkra på var vi hamnat.

Jag gick bakom Ella, en tjej jag kände lika lite som alla andra i klassen. När hon snubblade till på tröskeln mellan två rum tappade hon sin väska, som kanade en bit över golvet och stannade framför mina fötter.